

Mandoni i el pont del diable

Castellbisbal

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Terme de Castellbisbal (08755 Castellbisbal)
Emplaçament Crta. C-243-c, km. 0,3 (08755 Castellbisbal)

Coordenades:

Latitud: 41.47498
Longitud: 1.93785
UTM Est (X): 411315
UTM Nord (Y): 4592031

Classificació

Número de fitxa 08054-70
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Modern Contemporani
Segle XVIII-XXI
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Ús actual: Simbòlic
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Raquel Valdenebro Manrique
Data de registre de la fitxa: dv., 08/07/2011 - 02:00

Descripció

Diu la llegenda que en temps de la conquesta romana a causa de la brutalitat i les rapinyes dels romans, les tribus iberes es van revoltar. Els ilergetes, tribu ibera establerta a l'entorn de Lleida, dirigits pels valents Mandoni, encara que lluitaven amb força i coratge no podien contenir l'empenta abassegadora de les legions romanes, dotades del millor armament i la millor organització militar de l'antiguitat. Resistint heroicament, però en constant retrocés, un nombrós grup d'ilergetes arribà al Llobregat, a les immediacions de Martorell.

No hi havia cap pont i baixava massa aigua per passar-lo a gual. Estaven en un cul de sac. En fer-se de dia, els caps ilergetes es reuniren a deliberar a la tenda de Mandoni; tenien un exèrcit encara nombrós, però cansat i desmoralitzat pels mesos de combat i les últimes derrotes. Si podien escapolir-se de les legions romanes, podrien refer-se i qui ho sap què podria passar? Podria ser que en una nova campanya es poguessin venjar dels romans. Però el riu, infranquejable, els barrava el pas. Només quedaven dues possibilitats: rendir-se o bé morir lluitant. La discussió no va ser llarga: els ilergetes preferiren la mort a l'esclavitud i la rendició suposava automàticament que serien venuts com a esclaus. Els capitans marxaren a posar-se al front dels seus escamots per esperar l'alba del dia fatal. Mandoni restà sol a la tenda, capficat en els seus tristos pensaments. De cop i volta, es desvetllà. Un soroll darrera seu li indicava que no era sol a la tenda. Es girà i davant seu hi havia el Diable, terrorífic i torbador. - Vinc a salvar-te - va dir - Em coneixes? - Si - respongué Mandoni.- Que vols? - He dir que vinc a proposar-te la salvació. La teva i la de tot el teu exèrcit. Només vull una cosa. - Dignes-la de seguida. - Només vull la teva ànima. Que quan et moris pugui disposar del teu esperit com jo vulgui. A canvi jo us salvaré a tu i a les teves tropes. Mandoni va dubtar un instant. La proposició era molt dura. Però, tanmateix, la situació era desesperada. - D'acord. Accepto. Què pots fer? - Deixa-ho del meu compte - va respondre el Diable. I aixecant el tapís de l'entrada, va afegir assenyalant cap a la fosca: - Veus cap a on marca el meu dit?. D'aquí un moment vés-te-n'hi i arriba fins al riu. Quan hi siguis, sabràs el que has de fer. I va desaparèixer tot seguit, discretament, tal com havia arribat. - Mandoni, en veure's sol, es va passar la mà pels ulls. Ho hauria somiat? Seria una al·lucinació deguda a la fam i al cansament? Va decidir-se, però, i baixà fins al riu en la direcció que li havia dir el Diable. I la sorpresa va ser immensa, terrible. Allà mateix, sobre el riu, hi havia un pont. Un pont real, tangible! Un pont que era la salvació de l'exèrcit i, a la vegada, el testimoni de la seva perdició. Ràpidament es va posar en moviment. Els capitans ordenaren als sentinelles que despertessin els grups d'homes cansats que dormien a la vora del riu i, abans que es fes de dia, ha havien passar tots a l'altra banda en direcció al seu territori. Gràcies al Pont del Diable, Mandoni i els seus guerrers van combatre encara dos anys contra Roma i van guanyar moltes batalles. La potència econòmica i militar romana, però, era massa fort per a ells. Al final foren vençuts i Mandoni fer presoner. Conduït a Tarragona, fou condemnat a mort i executat de cap per avall a la creu. RUIZ (1998:92)

Història

Aquesta llegenda ha estat recollida per Santos Díaz a la seva obra *Leyendas Españolas*, però no és de les llegendes més populars relacionades amb el pont.

Bibliografia

AMADES J. (1981) *Llegendes populars*. Ed. Selecta, p.281-283
DÍAZ SANTILLANA S (1951) "Mandoni i el Pont del Diable" a *Leyendas españolas*, pàg 11-16. Ed. Ajax. Barcelona.
RUIZ I ELIAS, A. (1998) *Notes històriques: parròquia de Castellbisbal*. Castellbisbal.